

KOMBINATION

Av Marie Hansson
Jycke-Tryck AB

Jag måste erkänna att jag blev chockad när jag på årets första tävling, de fyra dagarna på Sollentuna Mässan 4-7 januari, fick uppleva de nya reglernas mest kontroversiella ändring: Kombinationen.

Nyaste nytt

Inte nog med att reglerna precis blivit offentliga och jag inte ens hunnit läsa regelhäftet som kommit i brevlådan i mellandagarna, (med tanke på alla turer hit och dit är det ju ingen idé att tro något om nya regler förrän man faktiskt har dem i sin hand och kan se med egna ögon) jag hade också varit naiv nog att tro det som någon domarkollega sagt: "Det här kommer bojkottas av domarna! Det här vill vi inte ha och kommer inte att användas!"

Där stod vi alltså, alla vi som INTE förberett oss och tränat på den nya hinderformationen och redan i första klassen var den där: Kombinationen med stort K. Återkommer längre ned till vad som hände.

Beskrivning av det tekniska

Här följer en kort sammanfattning av vad som gäller för kombinationer efter årsskiftet: Det kan vara två eller tre hopp hinder som står på rak rad efter varandra. Det ska vara 2 meter mellan varje hinder för smallhundar, 3 meter mellan varje hinder för mediumhundar och 4 meter mellan varje hinder för largehundar.

Tidigare kunde hindren vara vinklade hur som helst och avstånden gällde som för alla andra ställen på banan mellan hinder: 5-7 meter.

Ur två synvinklar är det väldigt annorlunda nu. Dels ger det domaren betydligt mindre förutsättningar till variation, förut kunde man ha upp till 22 hinder på banan i praktiken. Så länge det var hopp hinder fanns inte någon begränsning hur de 2-3 hopp som var kombination kunde placeras, men bedömningen var ju fortfarande att man måste ta dem i en följd, får man en vägran på vilket som helst av dem så måste man ta om dem från A. Den andra saken som skiljer är hundens förutsättningar. Det är den allvarligaste kritiken mot den nya regeln: Det är betydligt mindre hoppavstånd än vad hundarna är vana vid och innebär därmed en viss skaderisk.

Förr och nu med avstånd

Från början i svensk agility ("förr i världen") hade vi avståndsregler om minst 4 meter mellan hindren och faktiskt var det rätt ofta som det var just 4 meter. Med andra ord kan man ju säga att det för largehundar bara är en tillbakagång i reglerna. Largehundar har ju en gång klarat det, de borde fortfarande kunna klara 4 meters avstånd mellan hopp. Men då kan man å

andra sidan säga att farterna har gått upp en hel del sedan vi hade 4 meter mellan hindren, och inte bara det: hundarnas självständighet på banan har ökat, nu är det vanligt att "vi ger dem linjer" och de kan själv läsa vilken ordningsföljd de ska ta hindren, vi är helt enkelt inte längre så ofta jämsides och därför är det heller inte lika lätt att ge dem olika hjälper i form av ord- eller kroppssignaler för att de plötsligt ska ändra hopptrytm.

De flesta mediumhundar och smallhundar har nog också avsevärt större hopplängd än vad de som skrivit denna regel tänkt, i hög fart landar de betydligt längre bort från det hoppade hindret än vad som är trevligt om nästa är placerat bara 2 respektive 3 meter därifrån. Faran är alltså uppenbar att de ska krascha in i hindret. I alla fall med den erfarenhet de har idag av att det alltid är minst 5 meter fram till nästa hinder, och om de har inställningen att ta sig fram fortast möjligt.

Nu finns det en hel del argument för och emot den här nya kombinationen och jag vill gärna ta upp dem:

För kombinationen:

- Det här är en vanesak, hundarna kommer lära sig hur det här ska göras.
- Agility måste bli svårare – få fler saker som kan skilja hundarna åt.

Emot kombinationen:

- Trist att det bara är rakt fram, det är helt enkelt mindre spännande med en påtvingad raksträcka.
- Definitiv skaderisk när hunden inte själv kan se hur nära hindren är varandra, förrän den är mitt uppe i det.
- Svårt på halkigt underlag då "studs-momentet" mellan hindren förutsätter bra grepp.

Verkligheten

Den här dagen precis efter nyår, fanns det somliga som hade tränat på kombinationen och många som inte gjort det. De som tränat hade alla något att säga om hur svårt det var att få hundarna att inte riva.

Knivsta BK, som var tävlingsarrangör denna gång, hade dock gjort allt för oss tävlande. De hade byggt upp kombinationen på en uppvärmningsbana på matta, så att vi som ville, kunde få träna. Inte bara var det suveränt att få hunden att inse hur halt underlaget var utanför tävlingsbanan (min Whoopi smällde in i en slalompinne på uppvärmningen, men klarade sen slalomen i första loppet, förra året minns jag att hon gled iväg och fick slalomfel i första loppet för att hon blev överraskad av hur halt det var), det var också oerhört tacksamt att få testa just kombinationen med det täta avståndet. Arrangören byggde om till respektive mankhöjds tur och man fick inte flytta eller ändra på hindren.

Helt säkert var det en av anledningarna till att det inte blev så många rivningar som jag varit rädd för. Jag får erkänna att det alltså inte blev

någon skadad hund på denna tävling, trots att kombinationen användes i flera lopp. Och trots att hundarna inte ännu är vana vid det täta avståndet och trots att det var dåligt underlag.

Olika inledningar – olika förutsättningar

Något som jag dock fortfarande tror är att vägen till kombinationen spelar stor roll. I ett laglopp bara för smallhundar, dessutom på slutet av dagen när de var lite trötta, kom hundarna i en fartsträcka därefter skulle de svänga lite och ta en kombination. Som vanligt gick det inte att se för hundarna vad avståndet var till nästa hinder förrän de befann sig framför det. Tack och lov var det bara två hopp hinder i denna kombination. Men det kändes väldigt, väldigt tätt mellan dem. Och jag hade riktig ångest när jag gick banan. Hur skulle min älskade lilla rakethund kunna stoppa och inte krascha i andra hindret? Den omtänksamma domaren, mätte en extra gång för att lugna mig. De hade verkligen inte gjort det kortare än 2 meter, som jag trodde. Det skulle vara så här!

En kompis hade sin sittplats på kortsidan, parallellt med just denna hoppkombination. Hon berättade efteråt hur många hundar det var som trots allt hade haft problem, och att hon räknat mattans stora rutor och kunnat se hur stora hopp hundarna tagit, och att det var mycket troligt att de hade kraschat i det tredje om det stått ett tredje hopp den gången.

Att hundarna alltså kommer från en fartsträcka och går in i en hoppkombination tror jag är det som är värst. Dagen efter fick jag ett nytt exempel på placering av kombination. Denna gång blev det tvärtom, en riktigt bra inledning, för hundarna hade minimalt med fart. De skulle gå nerför en balansbom, tvärvända 180 grader, undvika ett däck och sedan när de vänt upp helt befann de sig inför kombinationen. Tre saker (kontaktfält, undvika däcket, vända helt runt) sänkte alltså farten för dem och här blev det betydligt fler som utan större problem fixade de tre hoppen på rad.

Sista dagen stod en kombination med tre hopp på en sträcka efter att hunden kommit ut ur en böjd lång tunnel. Då fick vi ett annat exempel på vad som är svårt med en kombination. En hund, ganska färsk och mycket snabb, kom ut ur tunneln och föraren hann inte ge en rak linje till kombinationen, eller så slarvade hunden, för den kom snett mot det första och sprang förbi det, men lyckades inte undvika att hoppa nummer två, eftersom det var så nära och i vägen för den linje hunden hade. Med andra ord är det alltså svårt att "rädda" en situation i en kombination, med tanke på det täta avståndet.

Regelproblem

Här kommer nästa dilemma med kombinationen. Vad menas med reglerna? (*"Hunden passerar första, andra eller tredje hopp hindret utan att hoppa över översta bommen (V). Hunden måste då ta om kombinationen från första (A) hindret i kombinationen."*) Domaren diskade för situationen ovan. Efteråt kom en protest mot det domslutet och det blev omlopp. Vid det här tillfället tolkade tävlingsledaren (?) reglerna som att när man sprungit förbi ett

hinder, ska man ha lov att ta om från början, oavsett vad som hunden gjort mer. Jag vet faktiskt inte, önskar verkligen att vi kunde ha en domarkonferens INNAN vi behöver börja döma med nya regler! Jag tycker inte alls det är solklart hur man ska döma i en sådan här situation!

Inlärningsperiod

Om det nu är, som det verkade i Sollentuna, att domarna kommer utnyttja de nya kombinationerna, så måste vi tävlande anpassa oss och försöka göra det bästa av det. Min tanke så här långt, utan att jag har haft tillfälle att börja träna än, är att försöka ge ett speciellt kommando inför en hoppkombination. Ord kan jag ju ropa även om jag inte är nära och när inläringen väl sitter, borde det ge tipset om att här får hunden byta teknik och inte som alltid förr, satsa på fortast möjligt framåt. Här är det ju "studs-studs" som teknik som gäller istället.

Så småningom har väl både jag och hundarna anpassat oss! ☺